

Arrest

nr. 73 364 van 17 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 16 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 april 2010 het Rijk binnen en diende op 13 april 2010 een asielaanvraag in. Op 25 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou geboren zijn in Myanmar. U zou een Rohingya- moslim zijn. U zou in 1990 met uw ouders en broer naar Bangladesh gevlucht zijn. Uw vader zou verdwenen zijn en uw moeder zou met u en uw broer naar het vluchtelingenkamp Gundum 2 gegaan zijn. Na anderhalf jaar zouden jullie gezien de slechte levensomstandigheden het kamp verlaten hebben. In 2000 leerde u uw huidige echtgenote

kennen. In 2002 zouden jullie religieus gehuwd zijn. Toen haar familie dit te horen kreeg zouden de problemen begonnen zijn. Uw schoonfamilie zou een klacht tegen u neergelegd hebben en ze zouden u kwaad willen doen. U zou besloten hebben om het land te verlaten. In 2002 zou u naar Cyprus gereisd zijn. Hier diende u een asielaanvraag in onder de naam G. H.. Deze werd afgewezen. In 2008 zou u vrijwillig teruggekeerd zijn naar Bangladesh. U zou uw echtgenote ontmoet hebben. Zij zou ondertussen van uw zoon bevallen zijn. Uw echtgenote zou u gewaarschuwd hebben dat uw schoonfamilie u nog steeds zocht. U zou op uw werk problemen hebben gekregen met soldaten. U zou opnieuw besloten hebben om Bangladesh te verlaten. U zou van een smokkelaar een baantje op een schip gekregen hebben. Met dit schip zou u naar Italië gevaren zijn. Op 13 april 2010 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een Master Card, een print met de registratiegegevens van uw familie, foto's.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering een Rohingya- moslim uit Myanmar te zijn. U verklaarde herhaaldelijk de taal Rohingya machtig te zijn: u sprak deze in uw jeugd in Myanmar en ook in Bangladesh zou u deze gesproken hebben met uw familie (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p. 5). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS (dd.17/03/2011) werd u bijgestaan door een tolk die o.a. het Rohingya machtig is. Toen deze tolk een gesprek met u voerde in het Rohingya, begreep u er echter niets van (gehoorverslag CGVS 17/03/2011 p. 2). Het is dan ook duidelijk dat u uw beweerde moedertaal, het Rohingya, niet machtig bent. Deze vaststelling breekt reeds volledig het geloof af in uw beweerde afkomst. Het is in dit licht wel bevreemdend dat u tijdens uw tweede gehoor van een aantal van de woorden die u gevraagd werden wel de Rohingya term kende (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p. 9- 10). Het gaat hier dan ook duidelijk om ingestudeerde kennis. Ook uit andere vaststellingen blijkt dat u geen Rohingya uit Myanmar bent. Zo beweerde u uit het dorp Kapradoung te komen, maar u kende geen enkel omliggend dorp. Naast Kapradoung en Buthidoung (grotere administratieve eenheid) kende u maar twee andere plaatsnamen in Myanmar en die namen beweerde u via uw moeder te kennen (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p. 4, 5). U kende de naam van uw madrassa niet (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p. 4). U beweerde dat men in Myanmar met de Kyat betaalt. Op zich is dit correct, echter u sprak de naam van deze munt uit als [kiat] terwijl de Rohingya deze uitspreken als [dje] (gehoorverslag CGVS 17/03/2011 p. 4). U verklaarde het Rohingya- alfabet geleerd te hebben, maar uit bronnen blijkt dat het Rohingya geen eigen alfabet heeft, maar dat het geschreven Rohingya in karakters van andere talen geschreven wordt (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p. 5).

U verklaarde in het vluchtelingenkamp Gundun 2 gewoond te hebben, maar u beweerde verkeerdelijk dat er twee kampen met deze naam zijn; het zijn er namelijk drie. U kende de naam van het dorp waar uw kamp lag niet, nl. Naikongchari. U wist niet of uw kamp nog open was. U beweerde dat de kampen Nayapara, Kuthuphalong en Dumdum rond uw kamp lagen, maar uit een kaart die zich in uw administratief dossier bevindt, blijkt duidelijk dat de kampen Nayapara en Dumdumia verder naar het zuiden liggen (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p. 3, 4). U wist niet hoeveel Rohingyakampen er ooit waren, noch welke nog open waren bij uw vertrek in 2010. Voorts kende u niets van de geschiedenis van de Rohingya en u kon slechts twee leiders bij naam noemen (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p. 8). U kende geen enkele Rohingya- organisatie of rebellenbeweging zoals ARNO, RSO of ARIF bij naam. Tenslotte kon u geen enkel detail verschaffen over repatriëringen van Rohingya's die in het verleden georganiseerd werden. Daar dit een gevaar is waar elke Rohingya mee geconfronteerd kan worden kan er verwacht worden dat u hier meer details over zou kunnen verschaffen (zie o.a. Medecins sans Frontieres, 10 years for the Rohingya refugees in Bangladesh: past, present and future p. 22).

U legde twee documenten voor ter ondersteuning van uw profiel als Rohingya. Er staan echter dusdanig veel "fouten" in deze documenten dat de authenticiteit ervan betwijfeld mag worden. Zo werd vastgesteld dat op beide documenten uw opgegeven geboortedatum 1985 is, terwijl u beweerde dat u in 1982 geboren bent. Ook staat uw naam op een document vermeld als R. i.p.v. R. en uw broer staat geregistreerd als R. i.p.v. R.. Tevens werd vastgesteld dat de naam van uw moeder een wijziging onderging (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p. 6). Uw verklaring dat het om fouten gaat, gemaakt door diegenen die de registratie doen kan niet overtuigen. Bijgevolg heeft dit document in casu geen enkele bewijswaarde, temeer het immers algemeen bekend is dat documenten in Bangladesh vaak vervalst worden (dit blijkt bv. uit het artikel The Rohingya Riddle, uit Irrawaddy). Gezien bovenstaande

vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde afkomst als Rohingya uit Myanmar.

Daar dit de kern van uw ingeroepen vrees uitmaakt, kan ook hier geen geloof meer aan worden gehecht. U beweerde uw schoonfamilie te moeten vrezen wegens uw huwelijk. U bleef echter zeer vaag over deze vrees: er zou eigenlijk nooit een concreet incident hebben plaatsgevonden tussen u en uw schoonfamilie, u vernam enkel van uw echtgenote dat haar familie achter u aanzat (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p. 10, 11). U beweerde dat er een klacht tegen u zou bestaan, maar opnieuw bleef u hier uiterst vaag over. Hoewel de klacht volgens u al in 2002 werd neergelegd, zou u nooit enig officieel document i.v.m. deze aanklacht gezien hebben, noch zou u ooit de moeite hebben gedaan om een advocaat hiervoor aan te spreken (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p. 8). Overigens verklaarde u in eerste instantie niet te weten of er al dan niet een officiële klacht tegen u zou bestaan, terwijl u daarna opeens wel zeker wist dat er een officiële klacht was (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p.8). U wist dan ook niet zeker waar u van beschuldigd wordt, noch wist u wat er met deze klacht gebeurd zou zijn, of wat de huidige stand van zaken zou zijn. Uw gebrek aan interesse en kennis breekt het geloof in uw vrees voor deze klacht af.

Tenslotte kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute. U beweerde per schip gereisd te hebben. U zou op dit schip als kokhulpje gewerkt hebben. Daar u een officiële baan had op dit schip en daar u dus legaal op het schip was, mag van u verwacht worden dat u de nodige details over dit schip kan verschaffen, temeer daar uw reis meer dan drie weken duurde. Buiten uw bewering dat er containers op dit schip stonden en dat de meeste bemanningsleden Bengaal waren kon u geen enkel ander detail, zoals naam, kleur, soort vracht, vlag enz. verschaffen (gehoorverslag CGVS 23/08/2011 p. 7). U beweerde in een Italiaanse havenstad aan land gekomen te zijn, maar u wist niet in welke stad. U beweerde op dat ogenblik over een document met visa te beschikken, maar u kon de naam op dit document niet geven. Er kan dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw vluchtroute, temeer daar u bij een eerdere reis naar Cyprus gebruik maakte van een paspoort op naam van G. H.. Uit bovenstaande vaststellingen kan afgeleid worden dat u geen nood heeft aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde foto's voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en op een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 (subsidiaire bescherming) evenals op een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2.1. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere

substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker beweert dat de nota's van het CGVS en de nota's van zijn raadvrouw tijdens het eerste gehoor van 17 maart 2011 geheel verschillend zijn en dat zijn antwoord op bepaalde vragen niet werd vertaald. Verzoeker meent dat uit deze beweerde tegenstrijdigheden moet worden afgeleid dat de nota's van de *protection officer* niet betrouwbaar zijn. Verzoeker merkt op dat de wijze waarop het gehoor werd afgenomen een overheidsdienst niet waardig is, dat de dossierbehandelaar dreigend en onbeleefd was, dat hem niet de kans zou zijn geboden om uit te spreken en dat bepaalde zaken niet vertaald werden. Derhalve zou verzoeker geen eerlijke kans hebben gekregen. Het verzoekschrift citeert verder bepaalde passages, geeft indrukken weer van verzoekers raadvrouw en uit verwijten naar de kwestieuze dossierbehandelaar. Het verzoekschrift beoogt dan ook dat het eerste interview en alle elementen die zouden voortspuiten uit de vergelijking tussen het eerste en tweede interview buiten beschouwing zouden worden gelaten.

2.3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van de e-mail van 18 maart 2011 van de raadvrouw van verzoeker aan het CGVS -waarbij volgens het verzoekschrift de nota's van verzoekers raadvrouw op 24 augustus 2011 werden overgemaakt aan het CGVS- op 23 augustus 2011 de gelegenheid kreeg zijn relaas aan te vullen. Er werd derhalve tegemoet gekomen aan verzoekers bezwaren dat hij zich niet volledig had kunnen uitdrukken. Echter, indien niet uit te sluiten valt dat verzoeker tijdens het eerste CGVS-verhoor (te) direct geconfronteerd werd met de lacunes in zijn relaas en identiteit, dan kan hieruit niet meteen worden besloten dat de informatie in het gehoorverslag niet correct zou zijn weergegeven. Ook uit de vaststelling dat verzoeker volgens de neerslag van het gehoor in het administratief dossier, enkele vragen niet zou beantwoord hebben, terwijl volgens de nota's van de bij het verhoor aanwezige advocaat de antwoorden niet zouden vertaald zijn, kan niet worden besloten dat de neerslag in het administratief dossier onjuist zou zijn. Het gehoor wordt op het Commissariaat-generaal afgenomen door een ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470) en bijkomend dient, tot het bewijs van het tegendeel, ervan te worden uitgegaan dat de tolk de antwoorden van verzoeker zou vertalen indien hij de vragen effectief zou hebben beantwoord. Overigens kan worden opgemerkt dat verzoeker in het verzoekschrift voor het eerst erkent ook het Engels te spreken. Dit werd nooit voordien vermeld, noch bij zijn inschrijving op DVZ, waar hij enkel stelde het Bengaals te kennen, noch in zijn verklaring op het CGVS van 22 juni 2010, noch bij zijn tweede gehoor van 38 augustus 2011. Indien hij meent dat er een moeilijke verstandhouding was tijdens het CGVS-verhoor dan kan tevens worden vastgesteld dat verzoeker zelf een rechtstreeks en dus gemakkelijker contact met de dossierbehandelaar heeft verhinderd en hij hoe dan ook zelf kon vaststellen dat zijn antwoorden desgevallend niet werden vertaald, wat hij heeft nagelaten.

2.3.2. Daar waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat er geen enkele opmerking op de door de advocaat doorgestuurde nota's werd gemaakt, wijst de Raad erop dat het CGVS hiertoe geenszins verplicht is, te meer nu deze nota's volgens het verzoekschrift laattijdig werden aangebracht na het tweede gehoor. Zoals reeds hoger gesteld, genieten de nota's van de raadvrouw van verzoeker in tegenstelling tot deze van de ambtenaren van het CGVS, geen vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV, nr. 25.244 van 27 maart 2009).

3.2. Verzoeker gaat voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing met name dat hij zijn identiteit niet aannemelijk maakt. Hij vroeg op 10 februari 2004 een eerste maal asiel aan in Cyprus met behulp van een Bengaals paspoort op naam van G. H.. Dit werd op 2 maart 2005 afgewezen, waartegen verzoeker beroep instelde. Verzoeker heeft dit beroep op 17 september 2008 ingetrokken daar hij vrijwillig repatrieerde op 23 september 2008 (zie stukken administratief dossier). Verzoeker heeft aldus gedurende zes jaar –verzoeker verklaarde al sinds november 2002 in Cyprus te verblijven– volgehouden dat G. H. zijn echte naam was en hij de Bengalese nationaliteit had. Het volstaat aldus geenszins om in België van nationaliteit en naam te veranderen louter op basis van een niet-officieel stuk met name de niet-geofficialiseerde familielijst van “*Camp Cox’s Bazar*”, dat overigens inhoudelijke fouten bevat zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn identiteit zoals deze werd aangegeven in Cyprus onjuist is en bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker in Cyprus niet zijn ware identiteit zou hebben gemeld. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn identiteit zoals deze in het Bengaalse paspoort werd opgenomen niet zijn ware identiteit en nationaliteit zou bevatten, te meer nu hij initieel enkel aangaf, dat de gegevens over zijn studentenvisum in dit paspoort vals waren.

3.2.1. Verzoeker stelt thans in België A. R. te noemen, geboren te zijn in Myanmar en Rohingya moslim te zijn. Daargelaten de discussie of de registratiefouten in de twee neergelegde documenten dienaangaande al dan niet te wijten kunnen zijn aan een verschil in accent, stelt de Raad vast dat deze documenten niet voorzien zijn van een foto, zodat niet kan komen vast te staan of deze documenten op verzoeker betrekking hebben.

Loutere beweringen ondersteund door gebrekkige documenten kunnen verzoekers in België aangenomen identiteit niet aannemelijk maken. Dit klemt te meer nu verzoeker geen andere elementen aanbrengt die zijn identiteit of asielaanvraag zouden kunnen ondersteunen, terwijl zijn huwelijk met een Bengaalse vrouw geregistreerd werd in Bangladesh en zij een kind hebben waarvan verzoeker ook niet aantoonbaar dat dit de Bengaalse nationaliteit niet zou hebben. Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielaanvraag.

3.2.2. Daarenboven en daargelaten of verzoeker al dan niet enkele woordjes Rohingya kent, blijkt uit de vergelijking van het CGVS-verhoor en de notities van de advocaat bij de aanvang van het verhoor, dat er geen betwisting kan bestaan over de vaststelling dat verzoeker initieel niet wist wat Rohingya is. Verzoeker kon de Rohingya tolk niet verstaan (eerste gehoorverslag 17 maart 2011 p.2), en stelde daarop dat hij met zijn moeder Bangla sprak. Hij kon evenmin toelichten waarom hij geen Rohingya met zijn moeder sprak (eerste gehoorverslag 17 maart 2011 p. 2 en 3) terwijl dit zijn moedertaal zou zijn, hij pas op achtjarige leeftijd zou verhuisd zijn naar Bangladesh en tot zijn tien jaar in een uitsluitend Rohingya omgeving opgroeide. Ook bleef verzoeker daarna bij zijn moeder inwonen en kan niet worden ingezien waarom het gezin plots van taal zou veranderen louter omdat ze niet langer in het vluchtelingenkamp woonden. Verzoeker zou dus volgens de door hem voorgestelde levensloop en zijn gewijzigde verklaringen in het tweede CGVS-verhoor (tweede gehoorverslag p. 5), minstens zijn hele jeugd het Rohingya gesproken hebben. Dit staat niet enkel haaks op hetgeen verzoeker initieel verklaarde maar wordt daarenboven tegengesproken door de vaststelling dat verzoeker de Rohingya tolk niet kon verstaan. De CGVS kon dan ook terecht besluiten dat verzoeker via zijn talenkennis niet kon aantonen Rohingya te zijn. Verzoekers opmerkingen over de geschreven taal zijn niet geobjectiveerd. Waar verzoeker ten slotte poneert dat het “pure onzin” is dat de loutere vertaling van willekeurig gekozen woorden zou wijzen op een ingestudeerde kennis van het Rohingya, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker tijdens het eerste gehoor duidelijk aangeeft geen Rohingya te kennen, maar tijdens zijn tweede gehoor wel de gevraagde woorden in het Rohingya (een aan het Bengaals sterk verwante taal) kan vertalen. Hoe dan ook is verzoekers etnische herkomst ook door andere elementen ongeloofwaardig.

3.2.3. Aldus kan uit het administratief dossier en het verzoekschrift niet blijken dat verzoeker bekend is met Myanmar of met de Rohingya vluchtelingen. Verzoeker betwist dit niet maar verklaart dit door de jonge leeftijd waarop hij in de vluchtelingenkamp is aangekomen. Echter verzoeker was acht jaar toen hij in Bangladesh aankwam en tien toen hij in de kampen verbleef zodat hij toch enige herinnering –zij het door de ogen van een kind- moet hebben. Zijn jonge leeftijd of “*dat het er geen gemakkelijk leven was*” kan niet beletten dat hij zich naderhand inlicht over zijn herkomst die toch een essentieel deel uitmaakt van een identiteit. Dit is niet het geval. Verzoeker wist zelfs initieel niet wat Rohingya was (eerste gehoorverslag 17 maart 2011 p. 2). Verzoeker kan geen bevredigende uitleg geven over de eigenheid van Rohingya, kent evenmin hun geschiedenis, hoe de Rohingya in Myanmar zijn terecht gekomen of waarom zij daar problemen ondervinden. Verzoeker kent slechts twee bekende Rohingya bij naam, kent geen Rohingya organisaties, noch kan hij een bevredigende uitleg verschaffen over de repatriëringen van Rohingya (tweede gehoorverslag p. 8-10). Verzoekers voorgehouden problemen omwille van zijn Rohingya herkomst laten net toe te verwachten dat hij wel zou navragen naar de achterliggende politiek die de aanleiding vormt van zijn eigen problemen en toenadering zou zoeken tot zijn gemeenschap, minstens op de hoogte zou zijn van hun situatie die hem immers persoonlijk raakt. Verzoeker toont geen band aan met de Rohingya. Dat verzoeker zelfs geen Rohingya spreekt en hierover diametraal tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft verder zijn bewering het leven van een vluchteling in Bangladesh te hebben geleid en dat hij in Cyprus ook niet heeft vermeld dat hij een (voormalig) Rohingya was. Immers al zou verzoeker een valse identiteit in Cyprus hebben aangenomen -wat niet wordt aangetoond- dan nog kan niet worden ingezien waarom hij zijn etnische herkomst zou verloochenen.

3.2.4. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat, daargelaten de discussie omtrent de fonetische weergave van het Rohingya alfabet, verzoekers jonge leeftijd ten tijde van zijn vertrek uit Myanmar geen aannemelijke verklaring biedt voor zijn onwetendheden over omliggende dorpen van het dorp Kapradoung of de naam van de madrassa waar hij school gelopen heeft. Zelfs vanuit de leefwereld van een jongen van acht, zou verzoeker de naam van de naburige dorpen en zijn madrassa moeten kunnen toelichten, te meer daar hij wel de grotere administratieve eenheden kan benoemen en dat een madrassa toch wel een zeer belangrijk deel van de leefwereld van een achtjarige uitmaakt. Dit geldt eveneens voor de Rohingya uitspraak voor het woord ‘geld’. Aangaande het beweerd verbod om te reizen, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit de door verzoeker geciteerde passage uit het rapport van Amnesty International. Daarin wordt enkel gesteld dat de Rohingya routinematig een reispas moeten aanvragen, hetgeen niet inhoudt dat Rohingya niet het recht zouden hebben om tussen de verschillende dorpen te reizen. Daarenboven kan verzoeker eventuele reisbeperkingen niet aanvoeren als argument om zijn onwetendheid over de omliggende dorpen van zijn geboortedorp te verantwoorden daar hij wel (internationaal) reist en men hoe dan ook op andere wijzen kennis verkrijgt over zijn omgeving dan door er zelf geweest te zijn. Daar verzoeker een officiële baan had op het schip als assistent van de chef in de keuken (gehoorverslag 23 augustus 2011 p. 7), kan hij geenszins aanvoeren dat er niet van kandidaat-vluchtelingen kan verwacht worden dat ze alle details over het schip kennen waarmee ze illegaal reizen, noch dat “*vaak wordt hen dat ook uitdrukkelijk verboden door de smokkelaar*”, daar verzoeker *in casu*, gezien zijn officiële functie, niet illegaal reisde.

3.3. Wat het directe vluchtmotief betreft stelt verzoeker bedreigd te zijn geweest door zijn schoonvader. De Raad stelt in deze vast dat verzoeker niet weet of er een officiële klacht tegen hem is ingediend, enkel van zijn vrouw hoorde dat zijn schoonfamilie naar de politie ging en beweerdelijk mensen inhuurde om hem te doden, in deze nooit enig document gezien heeft, noch gehad heeft en geen idee heeft wat de huidige stand van zaken is (gehoorverslag 23 augustus 2011 p. 8). Derhalve stelt de Raad vast dat, zelfs indien verzoekers asielrelaas waarachtig was geweest, *quod non*, de aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg waren om een vluchtoorzaak uit te maken in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een gegronde vrees voor vervolging in de zin het statuut inzake subsidiaire bescherming.

3.4. Verzoekers vergoelijkingen dat hij steeds voor gebeurlijke incidenten wegvluchtte, kunnen de Raad allerminst overtuigen, daar de vrees van verzoeker tevens gegronnd moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Verzoekers bewering dat hij geen advocaat onder de arm heeft genomen teneinde zich tegen de klacht te verzetten en informatie in te winnen omdat hij daartoe niet over de nodige financiële middelen zou beschikken, kan evenmin overtuigen, daar verzoeker reeds een

advocaat inschakelde om zijn huwelijk officieel te maken (gehoorverslag 23 augustus 2011 p. 6), hij jarenlang in Cyprus heeft verbleven en wel 3000 euro beschikbaar had om zijn reis tot België te financieren (terugnameverzoek 14 april 2010 vraag 15). Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker zijn migratie naar Europa belangrijker achtte en aldus zijn vrees en de voorgehouden situatie zelf ontkracht.

3.5. Daar waar verzoeker beweert dat zijn vrouw hem ook na zijn terugkomst uit Cyprus waarschuwde spreekt verzoeker zichzelf tegen. Verzoeker stelde eerst "*ik heb haar niet meer gezien sinds 2002. In 2008 had ik voor het laatst telefonisch contact met haar*" (zie terugnameverzoek 14 april 2010, *in fine*), wijzigde dit nadien in "*ik ontmoette mijn vrouw stiekem in een winkel. Ze kon mijn zoontje niet meebrengen want niemand mocht op de hoogte zijn van ons contact. (...) Mijn vrouw zei me dat ik opnieuw moest vluchten.*" (vragenlijst 22 juni 2010) om ten slotte te beweren dat "*ik wou met vrouw spreken en zij kwam met haar jongere zus*" (zie gehoorverslag 23 augustus 2011 p. 8 en p.11) en "*ik ontmoette vrouw in huis van vriendin*" (gehoorverslag 23 augustus 2011 p. 10). Derhalve kan aan deze beweringen geen geloof worden gehecht. Daarenboven stelt verzoeker op het einde van het tweede interview zelf dat hij nadien geen contact meer had met zijn vrouw en geen problemen meer had met zijn schoonfamilie (gehoorverslag 23 augustus 2011 p.11). De Raad stelt dan ook vast dat al de beweerde problemen momenteel niet meer aan de orde zijn en daarenboven dateerden van voor verzoekers vertrek naar Cyprus, waar hij pas na twee jaar asiel aanvraag en nadien vrijwillig repatrieerde naar Bangladesh, zodat, zelf als was verzoekers asielrelaas waartachtig geweest, *quod non*, dan nog zou dit evenmin in aanmerking kunnen genomen worden als directe vluchtaanleiding, te meer daar het toentertijd evenmin een vluchtoorzaak was.

3.5.1. Het volstaat ten slotte evenmin te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeker toont niet aan Rohingya te zijn zodat zijn verwijzingen naar het "*Country of Origin Information Report Bangladesh*" van 20 augustus 2010 en het "*World report 2011, events of 2010*" van *Human Rights Watch* niet relevant zijn.

3.6. Verzoeker citeert ten slotte bepaalde rechtsleer. Daar waar verzoeker stelt dat uit het artikel "*16 citoyens de Myanmar arrêtés dans la capitale (Dhaka, Bangladesh)*" blijkt dat de broer van verzoeker A.R. werd opgepakt door de Bengaalse autoriteiten, merkt de Raad op dat dit artikel niet voorzien is van een datum, zodat niet kan worden nagegaan wanneer dit zou gebeurd zijn, dat weliswaar de naam A.R. wordt vermeld maar niet wordt aangetoond dat dit de broer van verzoeker zou zijn, te meer daar de authenticiteit van verzoekers documenten aangaande zijn Rohingya profiel niet kunnen overtuigen en verzoekers identiteit op zich reeds in tegenspraak is met deze gebruikt in Cyprus. Bovendien stelt dit artikel dat deze personen gearresteerd werden omwille van het bezit van een vals paspoort, wat inderdaad een misdrijf is. Verzoekers conclusie dat het aldus heel waarschijnlijk is dat zijn broer werd gerepatrieerd naar Myanmar blijft een niet-onderbouwde bewering. Bijkomend kan er overigens op gewezen worden dat verzoeker vrijwillig uit Cyprus naar Bangladesh terugkeerde zonder zijn asielberoep af te wachten. Niettegenstaande hij met een *laissez-passer* reisde werd hij slechts kort ondervraagd door de politie en kon zonder verdere problemen het land inreizen (gehoorverslag 23 augustus 2011 p. 11). Ook hieruit kan bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging afgeleid worden.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker houdt vol Rohingya te zijn en zodoende in Bangladesh gedwongen te worden om in de illegaliteit te wonen. Daaruit zou tevens voortkomen dat hij wordt blootgesteld aan talloze discriminaties. Verzoeker zou bij terugkeer ongetwijfeld blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen en zou in Bangladesh, gelet op zijn afkomst, geen menswaardig leven kunnen hebben.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker kan met name niet aannemelijk maken dat hij een Rohingya moslim is noch dat hij afkomstig is uit Myanmar. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK